

«Ένα πέσιμο» της Ανθισμένης Βαμβακιάς.— «Το Χύδι» του «Ήρωος του 1913».— «Ενθύμησις» της Μπουμπουλιώνας.— «Εύγε!» της Σημαίας της «Ακροπόλεως».— Μικρά διάφορα διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Οι Γαλλίζοντες» (το τελευταίον λάθος, εις λογοπικρήμον ακατάλληλον.)— «Ανοίξεις» (άσχηνοι στίχοι.)— «Ο Χειμών» (επίσης.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Πολικός, Ασιή, α. (Μ. Α.) «Ήως των Γιαννισίων, α. (Α. Θ.) Πόθος του Κορινθιανού, α. (Π. Γ.) Ασρον της Ελευθερίας, α. (Πόθος ειμαι;) Δρόδος Βύρων, α. (Α. Τ.) Φρεάντης, α. (Σ. Κ.) Βασιλεύς του Ιονίου, α. (Τ. Κ.) Ναυτάπολο Κεφαλληνίας, α. (Α. Μ.) Φάρος της Αιγίνης, κ. (Μ. Α.) Γλυκιά Παροιία, κ. Θαλασσομμάτα, κ. (!!!) «Ήως του Ζαλόγγου, κ. (ατ) Δύτης, α. (Ν. Κ.) Αίματομένο Ξίφος, α. (Γ. Γ.) Κόμα του Ιονίου, α. (Χ. Κ.) Αεροπλοιστής, α. (Θ. Α.) Ελληνική Όβις, α. (Π. Κ.) Υπόδουλος Ελληνίς, κ. (Α. Δ.) Βυζαντινών Κλέος, α. (Ι. Τ.) Χάρον, α. (Κ. Τ.)

Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Νέικς, α. Ασιή της Ελευθερίας, α. Πέννα της Διαπλάσεως, κ. Τολμηρός Αεροπόρος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: δ «Ήως» του 1913 (0) με Τέλλον Άγραν, Τσοχίτσαν, Νατάκι του Αβέρωφ.— δ Θράκιος του Δικαίου (0) με Γενναίον Στρατηλάτην, Έρημίτιδα, Λορελάι.— δ Δοξάμενος Ρήνος (0) με Έξοριστον Αθίδα, Κόμμαν, Μπουμπουλιάν, Ρεζεντάν, Κεφαλλονίτικο Διαβολάκι, Κασαλιάν Πηγήν, Σολβίαν, Ακασιάν.— τό Ρεύμα του Βοσπόρου (0) με Ήρωίδα του Σουλίου, Γαλήνην, Δόξαν.— τό Αρμόγητο Εδζανάκι (0) με Ασιέρα της Ελευθερίας, Κόμα, Ρεύμα του Βοσπόρου.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: Χρήστον (έσταιλα και τό πέμπτον βέβαια, έτσι πρέπει) όλοι, και οι πολύ άρχαριοι, να λαμβάνουν μέρος εις τους Διαγωνισμούς, δια να συνηθίσουν) Δύναμη της Θελησέως (τι θά πη «να μη νά νοστήζης»; άμα δεν λαμβάνης ένα φύλλον, πρέπει να μου τό γράψης άμέσως δια να σου τό ξανασταλείω) Δοξασμένο Μάνλιχο (δεν γνωρίζω αν υφίστανται φέτος αυτοί οι Σύλλογοι) Στρατηλάτην της Μακεδονίας (έλήθησαν, έσταιλα) Προσφιλή Ανάμνηση (έχει καλώς) να σής (έδω!) Νικητήν (έλήθησαν) αι παραγγελίαι σου εξετέλεσθησαν) Ελληνικόν Ίδεώδες (έσταιλα) Ταταυλιανόν (σε συμβουλεύω να μην αλλάξης ψευδώνυμον) Εύθ. Τονγκ. (χαίρω που έγενες καλα κ' ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις) Μαρίαν Καλ. (πολύ ευμορφο τό Παιδικόν Πνεύμα σου αλλά τό ψευδώνυμον Γλυκοχάραμα ανήκει εις άλλην) πρόπει να φροντίσης να σου έγκριθί ιδιόν σου) Πάσαν Π. (έσταιλα) Ασκήσεις χωρίς τας λύσεις των δεν μου χορηγησούν) Σκληράν Είμαμένην (ώρατα τα μακρινά ταξείδια, αλλά όχι με αυτά που έτράθηξε ο Δουλού) θά ιδής πάρα κάτω και θά παύσης να τον ζηλεύης...) Ελεγγόμενον Κλαψιόμον (πού με διαβάξει «άπληστος και άχορτάστος» αλλά τό ποιήμα του ήτο άσχηνον και γι' αυτό δεν τό έδημοσίευσα» όταν κόμη κανένα καλλιτέρο, άς μου τό στείλη) Πρωκίτισσαν των Δολιχαριών (έλαβα, ευχαριστώ) Πυθαγόραν των Σάμων (ευχαριστώ πολύ) Έν Τούτω Νικα, Ήρωα του 1913, Σημαίαν της Αερο-

πόλεως, Ποιμενίδα του Αίνου, Πολικόν Ασιέρα, κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 31ην Ιανουαρίου, θάπαγκτήσω εις τό προσέχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 142ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου-Μαρτίου

(Αι λύσεις δεκται μέχρι της 15ης Απριλίου' αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης, έφ' όσον δεν θά έχουν άκομη δημοσιευθή.)

90. Λεξιγραφος

Αντωνυμια με θεαν ενώνω Κ' Αιγύπτουθεν θεον σου φανερώνω. Έσταιλη υπό της Γερμανίας

91. Συλλαβόγραφος

Με δυο σύμφωνα στην άκρη Και μη πρόθεσι στη μέση, Τρανή πόλι της Ευρώπης Κάθε λύτης θά συνθέσθ.

92. Στοιχειοτονόγραφος

Πρόσωπον εκ της Γραφής Πήργος γίνεται εθός, Αν καπέλλο του φορέσσης Και τον τόνο μεταθέσσης.

93. Κρυπτογραφικόν

- 123456728 = Άρχαίος συγγραφεύς. 2728 = Ζήον. 36576 = Θήριον 436728 = Άνθος. 5231528 = Αιτοκράτωρ. 63128 = Μουσικόν όργανον 72398 = Άβλον. 8237527 = Άκροτήριον. Έσταιλη υπό του Δωδαναιου

94. Αίνυγμα Βασιλεύς του Βυζαντίου Είνε τό άρσεγικόν μου Το μικρόν μας βασιλείου Χώρα τις τό θηλυκόν μου. Έσταιλη υπό του Πατριωτικού Πόθου

95. Συλλαβικός Ρόμβος * = Προστακτική * = Ρήμα σύνθετον. * = Πόλις της Μακεδονίας * = Γεωμετρικόν σχήμα * = Συλλαβή.

Κάθε άστερισκος εις μία συλλαβή. Και καθέτως ταυτά. Έσταιλη υπό του Πειρακτηρίου

96. Μαγικόν Γράμμα

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αὐτοῦ, να σχηματισθῶν, άνευ αναγραμματισμοῦ, άλλαι τόσαι λέξεις:

Τόπος, Σύρος, βωμός, Ρέα, καλός. Έσταιλη υπό του Απολεσθέντος Ίδεώδους

97. Ελλιποσύμφωνον

η ε - α α Έσταιλη υπό του Πυροφόρου Καναθή

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ»

Διορίζονται αντιπρόσωποι, εν Πάρῳ: Τελέουλα, Ρόδη Βασίλειος ο Βουληγοκότνος, και Καθάλλα ο Νικητής. Ο Γραμματέυς: Πανελλήνιος Πόθος.

Φθινοπωρινή Δύσις, ευχαριστώ για την ώρα φωτογραφία. Ρεύμα του Βοσπόρου (ΙΔ', 22)

Ανταλλάσσω Μικρά Μυστικά με όλους τους εν Σμύρνη συνδρομητάς και συνδρομητριάς της «Διαπλάσεως». — Χάρον

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1914

Κατά τα προηγουθέντα, την 16 Ιανουαρίου τό πρωί έτέθησαν εις την Κληρωτίδα οι αριθμοί 1 έως 1553, οι αντιστοιχούντες προς τους αριθμούς των αποδείξεων πληρωμής, τάς οποίας έλαβον οι πληρωσάντες μέχρις της στιγμής εκείνης συνδρομήν έτησιαν, έννεάμηνον, εξάμηνον ή τριμήνον, έντός της οποίας συμπεριλαμβάνεται ή 15 Ιανουαρίου. Έκκληρώθησαν δε κατά σειράν οι εξής 50 αριθμοί:

- 176, εκέρδιον εν ώρολόγιον της τσέπης. 612, 85, εκέρδιον εκάστος τόμουσ Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης άξιασ δραχμῶν 40 κατ' έκλογήν του. 1128, 208, 423, εκέρδιον εκάστος τόμουσ Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης άξιασ δραχμῶν 20 κατ' έκλογήν του. 79, 1019, 832, 135, εκέρδιον εκάστος τόμουσ Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης άξιασ δραχμῶν 15 κατ' έκλογήν του. 22, 305, 1499, 380, 715, εκέρδιον εκάστος άνα μίαν έτησιαν συνδρομήν Διαπλάσεως του προσεχούς έτους. 1375, 8, 541, 262, 1189, εκέρδιον εκάστος άνα εν άντίτυπον του « Άγγέλου της Αγάπης». 324, 1457, 192, 470, 74, 529, 961, 474, 167, 1544, εκέρδιον εκάστος άνα ένα τόμον Διαπλάσεως της Β' Περιόδου εκ των τιμωμένων φρ. 3, 50. 873, 116, 642, 333, 1180, 677, 227, 1218, 820, 1000, 122, 907, 396, 1277, 858, 1111, 278, 1523, 736, 944, εκέρδιον εκάστος άνα ένα τόμον Διαπλάσεως της Α' Περιόδου εκ των τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ των δώρων προς μέν τους κατόχους του πρώτου και των τεσσαράκοντα τελευταίων αριθμῶν θά γίνη μαζί με τό 10ον φύλλον της προσεχούς εδδομάδος, χωρίς να δικαιούται τις να ζητήση αντικατάστασιν του υπό της τύχης άπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' άλλου, ούτε τσησ ούτε κατωτέρας άξιασ. Προς δε τους κατόχους των αριθμῶν, οι οποίοι εκέρδιον τόμους κατ' έκλογήν των, άπυρθύνκμεν σήμεραν επιστολήν, παρακαλόντες αὐτούς να μῆς όρίσουν ποίους τόμους επιθυμούν να λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θά γίνη την 15 Απριλίου και θά λάδων μέρος εις αὐτήν πάντες ανεξαίρετως οι συνδρομηταί, όσοι έπλήρωσαν ζήδη, ή θά πληρώσουν μέχρι της ημέρας της Κληρώσεως συνδρομήν έτησιαν, ή έννεάμηνον, ή εξάμηνον, ή τριμήνον, έντός της οποίας να συμπεριλαμβάνεται ή 15η Απριλίου 1914. Είνε δε τα δώρα της Δευτέρας Κληρώσεως όμοια με τα της άνωτέρω Πρώτης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασχόν εις την χώραν ήμῶν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδα.

Table with subscription rates for different regions and terms. Columns include 'ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ', 'ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ', and 'ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Α. 20'. It lists prices for 'Εσωτερικού' and 'Εξωτερικού' for various months and years.

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος Έν Αθήναις, 8 Φεβρουαρίου 1914 Έτος 36ον.—Αριθ. 10

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Ο νεαρός εργάτης ηρέσθη να υψώση τους ώμους χωρίς ναποκριθί. Αλλά με τό υφος του έλεγε: «Εγώ να φοβηθώ;... Μπορεί ποτέ ο Τζούλης να εινε δειλός;»

Βεβαιότατα δεν έφοβείτο! Δεν απέκρυπτεν όμως, ότι ή κατάστικς τῷ έφαινετο έξόχως κρίσιμος.

Προπαντός έπρεπε να ειδοποιηθί ο κ. Ρισανέλ.

Έφαινετο εν τούτοις, ότι πρό δύο ώρων, από της στιγμής κατά την οποίαν ο Τζούλης εκινδύνευσε να πέση θυμά της δολοφονικής έναντίον του αποπειράς, κάποια διαταγή ειχε δοθί, να μη τόν άφίσουν να πλησιάσθ τόν εκατομμυριούχον. Ο γραμματέυς δεν έφευγεν από κοντά του, παρά όταν έλάμβανε την θέσιν του ο πλοίαρχος. Εν τούτοις έπρεπε να τόν ειδοποιηθί τό ταχύτερον. Ητο ο μόνος που έγνωρίζε τόν κίνδυνόν, ο οποίος ήπσειλει την οικογένειαν, και ή εθθώνη αὐτή τόν έδάρυνε φοβερά.

Αλλά πῶς θά κατώρθω-νε να ξεγελάσθ εκείνους που τόν έπρόσεχαν και να ιδί ή διαιτέρως, τόν κ. Ρισανέλ;

Έξαφνα έσήκωσε τό κεφάλι του και ήρχισε να σιγοτραγουδή ευχαριστήμι-νος:

— Τό βρήκα! τό βρήκα! Τράλαλα! τό βρήκα...

Το σχέδιόν του ήτο άπλου. Είς την ζωνή του εκατομμυριού-χου υπήρχε μία ώρα ιερά: ή ώρα του μεταμεσημβριον ύπνου. Η σπουδαιότερα ύπόθεσις, ότι δήποτε και αν συνέβαινε, δεν ήμπο-ρουσε να τόν διαταράξθ. Όλοι οι Κέρ-βεροι του έδωδιμοπώλου ήσαν υπο-χρεωμένοι να τόν άφίσουν ήσυχον. Ο Τζούλης λοιπόν άπεφάσισε να

χωθή κρυφά, πρό του τέλους του γεύ-ματος, εις την καμπίναν του κ. Ρισαι-νέλ, να κρυφθί κάτω από τό κρεβάτι και να περιμένθ. Ο κ. Δυπόν, ή ο πλοίαρχος, άς έφύλακον τότε όσον ήθελαν άπέξω από την θύραν, διαρ-κούντος του ύπνου του κυρίου των!

Και αὐτό έκαμε. Ένώ εις τό κατάστρωμα, μετά τό γεύμα, έπαίρναν τόν καφέ, ο Τζούλης,

άπαρτήρητος, έτρύπωσεν εις την καμπίναν και, εξη-πλωμένος κάτω από τό κρεβ-δάτι, έπερίμενε την άφιξιν του κ. Ρισανέλ.

Αι άποκαλύψεις του Τζούλη.

Μετ' όλίγον ήκούσεν εις τόν διάδρομον τόν ιδιαίτε-ρον κρότον, τόν όποιον έ-καμναν οι δια καουτσούκ περιενδεδυμένοι τροχοί της πολυθρόνας του αναπήρου. Ηκούσε συγχρόνως την γλυκείαν φωνήν του κ. γραμματέως, ο όποιος τόν συνώδευσε μέχρι της κα-μπίνας. Έπειτα ή θύρα έ-κλείσθη, και ο κ. Ρισανέλ, άφου εκάτεδασε τά στή-ροσ παραθύρου, έσταύρωσε μακαρίως τας χείρας επί της κοιλίας του και ήτοιμά-σθη να κοιμηθί.

—Κύριε Ρισανέλ!.. κύριε Ρισανέλ!..

Ο εκατομμυριούχος, δυ-σαρεστώσ εκπλαγείς, ανε-σκήρτησε.

—Ε;... τι;... ποιός;... Τι γυρεύεις έσύ εδώ; Ο-ραίος τρόπος...

Αλλά διεκόπη κ' ετα-ράχθη. Ο Τζούλης έβαλε τόν δάκτυλον εις τά χείλη του, και από αὐτό τό νεύ-μα, από τό μυστηριώδες ύ-φος του νέου, ο κ. Ρισανέλ

«Νά, τό δύο εκατομμύρια!» (Σελ. 78, στ. γ)

εγνόησαν, ότι συνέβαινε κάτι εκτάκτως σοβαρόν.

—Τί συμβαίνει; ηρώτησε σιγά-σιγά. Ο Τζούλης δὲν εἶχε καιρὸν διὰ προλόγους καὶ ἤλθεν ἀμέσως εἰς τὸ θέμα. — Συμβαίνει, ἀπεκρίθη, ὅτι ἐπέ-

«Ο Τζούλης έβαλε εἰς τὸν δάκτυλον τὰ χεῖλη του...» (Σελ. 77, στ. γ')

σατε σὲ μιὰ ποντικοπαγίδα. Τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τοῦ πλοίου εἶνε πειραταί, λησταί. Ξεύρουν, ὅτι ὑπάρχουν ἐδῶ μέσα δύο ἑκατομμύρια καὶ θέλουν νὰ τάρπαξουν.

— Πῶς τὸ ξέρεις; Λέγε γρήγορα!

— Ναι, ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Τζούλης ὁ γραμματεὺς σας εἶνε κακούργος. Αὐτός, ἐκ συμφώνου μετ' ὁ πλοίαρχον, ἔσπασε τὴ μηχανή, αὐτὸς ἐχάλασε τὸν ασύρματο, γιὰ νὰ μὴ μπορῆτε νὰ καλέσετε βοήθεια, καὶ αὐτὸς δλοένα σας ὀδηγεῖ μετὰ πανιὰ ἔς ἕνα ἐρημο μέρος, ὅπου δὲν θὰ εὑρετε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σας περιμένουν στὸ Ἄγαθίρ, οὔτε τὰ ὄπλα, οὔτε τὰ τρόφιμα, οὔτε τίποτε. Κι' αὐτὰ ὅλα, γιὰ νὰ σὰς κλέψῃ τὰ δύο ἑκατομμύρια, ποὺ ἐκάματε τὴν ἀπερισκέψια νὰ πάρετε μαζί σας στὸ πλοιο.

Ο κ. Ρισανὲλ εἶχε γίνῃ πελιδνός. Βεβαίως, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο πρώτης τάξεως ἔμπορος, φιλόπονος, δραστήριος, ἱκανός, τὸ θάρρος του ὁμως, ἢ ἀνδρεία του, δὲν ἦτο τίποτε ἔκτακτον. Ὅσον καὶ ἂν ἐκαμάρωνεν, ὑποκρινόμενος τὸν μέγαν ἐξερευνητὴν, οὐδέποτε θὰ ἐρρίπτετο εἰς περιπετείας, ἂν δὲν ἦτο ἐνδομύχως πεπεισμένος ὅτι, χάρις εἰς τὸ χρῆμά του, δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνον.

Διὰ τοῦτο αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Τζούλη, αἱ τὸσον σαφεις καὶ κατηγορηματικαί, τὸν ἐφόβισαν πολὺ, καὶ μετὰ φωνὴν ὑποτρέμουσαν ἠρώτησε:

— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτὰ ποὺ λέγεις, παιδί μου;

— Βεβαίωτατος! ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Ἄκουσα στὸ σταθμὸ τῆς Λυῶν τὸν κ. γραμματεὰ νὰ συνομιλῇ μετὰ δύο συνενόχους του γι' αὐτὸ τὸ κόλπο ποὺ θὰ ἔκαμναν στὸ ταξίδι. Θυμηθῆτε, ὅτι καὶ ἄλλη φορὰ προσεπάθησα νὰ σὰς πληροφορήσω διὰ τὸ ποῖον τοῦ γραμματεὺς σας καὶ νὰ σὰς καταστήσω προσεκτικόν, ἀλλὰ σεῖς, μετὰ τὰς πρώτας λέξεις, μ' ἔσειλάτε στὸ διάβολο.

— Ἀλήθεια, ἐπιθύρουν ὁ ἐδωδιμωπώλης. Ἐνόμιζα, ὅτι τὸν ἐξήλευς.

— Ὁχι δά!.. Ἀλλὰ δὲν τὰ εἶπα ὅλα. Εἶδα στὸ μηχανοστάσιο τὸν ἄξωνα τῆς ἑλικος κομμένο, λιμαρισμένο στὴ μέσῃ κι' ἂν μετὰ βλέπετε τώρα ζωντανό, δὲν πταίνει αὐτοὶ οἱ κύριοι, ποὺ ἀπεπειράθησαν νὰ με πετάξουν κάτω ἀπὸ τὴ σιδερένια σκάλα ὅπου ἔστεκοῦν. Ναι, ἀλλὰ ὁ Τζούλης δὲν σκοτώνεται ἔτσι εὐκολα!.. Εἶνε σὲ καλὸ σχολεῖο καὶ ξέρει νὰ τὰ βγάξῃ πέρα. Αὐτὴ τὴ μικρὴ ὀμιλία ἐξηγοῦσα νὰ σὰς κάμω ἀπὸ τὸ πρῶτ', ἀλλ' αὐτοὶ οἱ κύριοι δὲν μάφιναν νὰ σὰς πλησιάσω. Γι' αὐτὸ, μετὰ μεγάλη μου λύπη, ἀναγκάσθηκα νὰ τοὺς ξεγελάσω καὶ νὰ τρυπώσω στὴν καμπίνα τὴν ὥρα ποὺ ἐτρέγατε.

Πρὸ τῶν λεπτομερειῶν αὐτῶν, δὲν ἐπετρέπετο πλέον καμμιὰ ἀμφισβόλια. Καὶ ὁ κύριος Ρισανὲλ ἀπέμεινεν ἐνεός. Ἡ θέσις του ἦτο τῶνόντι δεινὴ. Τὸ τολμηρότερον ποὺ θὰ ἤμποροῦσε νὰ ἐδχηθῇ, ἦτο νὰ χάσῃ εἰς τὴν μάχην μόνον τὰ δύο τοῦ ἑκατομμύρια.

Ἀλλὰ δύο ἑκατομμύρια εἶνε κάτι τί, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχῃ κανεὶς σαράντα. Διὰ τοῦτο ἡ πρώτη σκέψις τοῦ ἐδωδιμωπώλου, ἦτο νὰ σώσῃ, εἰ δυνατόν, τὸν θησαυρόν του.

Ἀλλαγὴ γραμματεὺς Ἐδγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του μίαν δέσμην κλειδιὰ καὶ, δίδων αὐτὰ εἰς τὸν Τζούλην, τῷ εἶπε: — Πάρε αὐτὰ τὰ κλειδιὰ καὶ πήγαινε στὸ δεύτερο τετράγωνο, ἐκεῖ-πέρα, ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο παράθυρα.

Ὁ μαθητὴς ὑπήκουσεν. Ἀλλὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰς τὸ δεύτερον δηλαδὴ τετράπλευρον, τὸ ὅποιον ἐσχημάτιζεν ὁ τοίχος τοῦ θαλαμίσκου με-

ταξὺ τῶν δύο παραθύρων, δὲν ὑπῆρχε κανὲν ἐπιπλόν διὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

Ὁ ἐδωδιμωπώλης τὸν ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν ἀμμηχανίαν.

— Πάτησε μετὰ τὸ δάκτυλό σου, τῷ εἶπε, τὴ μέσῃ τοῦ δευτέρου ἀνθους τοῦ μπουκέτου.

Ὁ Τζούλης ἠκολούθησεν αὐτὴν τὴν ὀδηγίαν καὶ ἐκπληκτος εἶδεν ἀμέσως νὰ ὑποχωρῇ ὁ τοίχος καὶ νὰ παρῶσι αἰσθάνεται ἕν χρηματοκιβώτιον ἐντυχιωμένον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ θαλαμίσκου.

Πάντοτε μετὰ τὰς ὀδηγίας τοῦ παραλυτικοῦ, ὁ Τζούλης ἐκίνησε τὸ ἀλφάδιον τοῦ μηχανισμοῦ καὶ ἄμα ἐσχηματίσθη ἡ λέξις «Τύχη», τὸ χρηματοκιβώτιον ἀνοίξε.

— Πάρε ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὸ δεύτερον ράφι, τῷ εἶπεν ὁ κ. Ρισανὲλ.

Ὁ Τζούλης εἶδεν ἐκεῖ μερικὰς δέσμας χαρτονομισμάτων, δεμένους μετὰ λαστιχόν, καμμιὰ δεκαρία κυλίνδρους ἀπὸ χρυσοῦ νομίσματα καὶ ἕνα πακέτον χαρτιά. Ὅλ' αὐτὰ μόλις ἀπέτέλουν τὸν ὄγκον ἑνὸς χονδρῶ βιβλίου.

Τὰ ἐπῆρε καὶ τάπεθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης πλησίον τοῦ ἑκατομμυριούχου.

— Νὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια! εἶπεν ὁ κ. Ρισανὲλ δείχνων τὸν σωρὸν τῶν χαρτιῶν. Ποῦ διάβολο νὰ τὰ κρύψω;...

Ἐσκέφθη πολλὴν ὥραν, ζητῶν κρύπτην διὰ τὸν θησαυρόν αὐτόν, τὸν ὅποιον ἀφεύκτως ἔπρεπε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιον. Διότι ἐκεῖ βεβαίως θὰ ἤρχοντο νὰ τὸν ζητήσουν οἱ κλέπται. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἔσπαζε τὸ κεφάλι του, δὲν τοῦ κατέβαζε καμμιάν ἰδέαν ποὺ νὰ τὸν ἱκανοποιῇ.

Ἦτο φανερόν, ὅτι οἱ κακούργοι, ἂν δὲν εὑρίσκαν τὰ χρήματα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον, θὰ τάνεζήτουν εἰς τὰ στρώματα ὅλων τῶν ἐπιπλῶν τοῦ θαλαμίσκου, κάτω ἀπὸ τὰ χαλιὰ τοῦ πατώματος καὶ τῶν τοίχων, παν-

τοῦ ὅπου ἤμποροῦσε νὰ εἶνε κρυμμένα. Νὰ τὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν σύζυγόν του; θὰ ἦτο παιδαριώδες καὶ ἐπικίνδυνον. Εἰς τὸν Λουλοῦ; χειρότερα... Ποῦ λοιπόν, ποῦ;...

Τότε τοῦ ἤλθε μία ἐμπνευσις: Διατί νὰ μὴ τὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Τζούλην; Ὁ

«Ο παραλυτικὸς ἐνόησεν, ὅτι ἦτο χαμένος...»

υἱὸς τοῦ ἀρχιμαγείρου, ἂν καὶ τὸσον νέος, ἐπανελημμένως εἶχεν ἐπιδείξῃ φρόνησιν καὶ εὐφυΐαν ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του.

Ἄλλως τε καὶ μόνῃ ἢ σκέψις, ὅτι θὰ ἦτο τρέλλα νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς δύο ἑκατομμύρια εἰς ἕνα παιδί δεκαεπτὰ ἐτῶν, θὰ ἠμπόδιζεν ἴσως τοὺς ληστές νὰ τὰ ζητήσουν ἐκεῖ ὅπου θὰ εὑρίσκοντο...

Ναι, δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ἐλπίς σωτηρίας: νὰ παραδώσῃ τὰ δύο ἑκατομμύρια εἰς τὸν Τζούλην.

Ὁ κ. Ρισανὲλ ἐπῆρε τὰ χαρτιά καὶ τὰ χρυσοῦ νομίσματα καὶ, δίδων αὐτὰ εἰς τὸν Τζούλην, τῷ εἶπε:

— Τζούλη, εἰς σὲ ἐμπιστεύομαι αὐτὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια. Πάρε τα, κρύψε τα, σὸς ἑα. Ἐδῶ μέσα δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην παρά εἰς σέ.

Ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχιμαγείρου ἔμεινεν ἐκπληκτος πρὸ τῆς ἀπροσδοκήτου αὐτῆς προτάσεως. Ἐκύτταζε τὴν χαρτίνην δέσμην, ἢ ὅποια ἀντιπροσώπευε τὴν μεγάλην περιουσίαν, ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὴν πάρῃ, ὅπως τὸν διέτασεν ὁ κύριός του.

— Μὰ... ἐπιθύρουν ἐπιτέλους: ἂν μοῦ τὰ πάρουν, ἂν-μοῦ τὰ κλέψουν;... Αὐτὸ ἑκατομμύρια εἶνε αὐτὰ! Δὲν εἶμαι τὸσον μεγάλος καὶ τὸσον δυνατός, γιὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τέτοια περιουσία! Ὁ κ. Ρισανὲλ ἐπέμεινε.

— Σὲ διατάσσω νὰ μοῦ τὰ φυλάξῃς, τῷ εἶπε, καὶ ἂν χαθῶν, θὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ πταῖς. Εἶσαι μικρός, ἀλήθεια, ἀλλὰ εἶσαι τίμιος ἐσὺ. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ποῦ με περιστοιχίζουσιν, εἶνε κλέφτες καὶ φονιάδες.

— Ἐστὼ! εἶπε τέλος ὁ Τζούλης. Τὰ παίρνω, ἀλλὰ χωρὶς καμμιὰ εὐθύνη.

— Σύμφωνα.

— Ὅπως δὴποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιος, ὅτι γιὰ νὰ μοῦ τὰ πάρουν, θὰ μοῦ πάρουν πρῶτα καὶ τὸ πετσί μου.

— Καλὸ παιδί! ἐπιθύρουν ὁ ἑκατομμυριούχος, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὸν τόνον, μετὰ τὸν ὅποιον ὁ φίλος τοῦ υἱοῦ του ἐπρόφερον ἐκεῖνας τὰς λέξεις.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Τζούλης προσεπάθει νὰ κατανεμῇ τὰ δέματα τῶν χαρτονομισμάτων καὶ τῶν χρεωγράφων εἰς τὰ θυλάκιά του, εἰς τὸ στῆθος του, εἰς τὸ πανταλόνι του, παντοῦ ὅπου ἤμποροῦσε νὰ τὰ χύσῃ χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ἢ ἐξαφνικὴ του πᾶχυνσις...

— Ἄμα γυρίσω εἰς τὴν καμπίνα μου, εἶπε, θὰ τὰ βολέψω ἀλλοιῶτικα. Ἐχω τὸ σχέδιό μου.

Καὶ ἄμα ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν, ἔρριψε φρόνιμως βλέμμα ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ θαλαμίσκου.

— Δὲν πρέπει νὰ με ἴδωθιν νὰ βγαίνω

ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε. Βγῆτε πρῶτα σεῖς, ὡς νὰ ἐξυπνήσατε τώρα, καὶ πηγαίνετε νὰ πιάσετε λίγη κουβέντια μ' αὐτοὺς τοὺς κακούργους... Νὰ μοῦ τοὺς τραβήξετε, σὰς παρακαλῶ, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ πλοίου, κ' ἐνῶ σεῖς θὰ φιλοσοφῆτε μαζί τους, ἐγὼ θὰ τὸ στρίβω.

— Θέλεις τώρα νὰ πάω νὰ μιλήσω σὰ φίλος μ' αὐτοὺς τοὺς κατεργαρέους, τοὺς παληανθρώπους; ἀνέκραξε θυμωμένος ὁ κ. Ρισανὲλ. Ποτέ!

— Εἶνε ἀνάγκη, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Πρέπει νὰ δείχνετε ἀδιαφορία, ἀταραξία, νὰ τοὺς φέρεσθε ἀπαράλλακτα ὡς νὰ μὴν ἠξέυρατε τίποτε. Ἀλλοιῶτικα θὰ ὑποπτευθῶν.

Ὁ κ. Ρισανὲλ—τί νὰ κάμῃ;—διήθησε τὴν πολυθρόναν του πρὸς τὴν θύραν κ' ἐξηφανίσθη βλασφημῶν...

Μετὰ δύο λεπτά, ὁ Τζούλης περιεφέρετο εἰς τὸ κατὰστρομα μετὰ τὸ πλέον ἀδιάφορον ὕψος τοῦ κόσμου, μουρμουρίζων μόνος του:

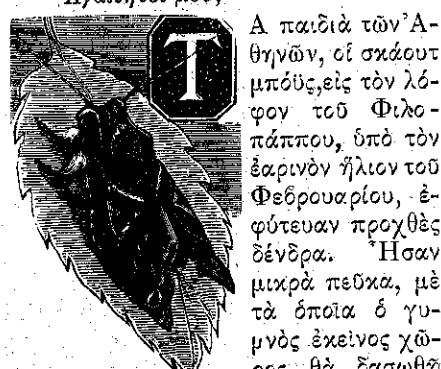
«Μπᾶ, καὶ τί εἶνε τάχα δύο ἑκατομμύρια;... Ἐγὼ τὰ κρατῶ τώρα ἐπάνω μου καὶ ὅμως δὲν γίνω καθόλου πιὸ ὑπερήφανος γι' αὐτὸ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΕΝΔΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν, οἱ σκάουτ μπόυς, εἰς τὸν λόφον τοῦ Φιλοπάππου, ὑπὸ τὸν ἑαρινὸν ἥλιον τοῦ Φεβρουαρίου, ἐφύτευαν προχθὲς δένδρα. Ἦσαν μικρὰ πευκα, μετὰ ὅποια ὁ γυμνὸς ἐκείνος χωρὶς θὰ δασωθῇ καὶ θὰ ἐξωραίσθῃ. Πρῶτον καὶ χαρούμενα τὰ παιδιὰ, ἔσκαπταν, ἀνοίγαν μικροὺς λάκκους, ἔπαιρναν τὸ μικρὸν πευκόν, τὸ ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν γάστραν μετὰ τὸ χῶμά του, τὸ ἔστησαν εἰς τὸν λάκκον, τὸν ἐγέμιζαν καὶ ἔπειτα ἐπότιζαν... Ἔτσι ἐφύτευσαν ἄνω τῶν χιλίων πεντακοσίων πευκῶν, τὰ ὅποια μεγαλώνουν ὀλοέν. Καὶ τὸ θέαμα, τὸ ὅποιον πολλὸς κόσμος παρηκολούθει, ἦτο πρᾶγματι ὄραιον. Προπάντων διὰ τὴν χαρὰν, ἢ ὅποια ἐφαίνετο τότε ζωντανὰ ζωγραφισμένη εἰς τὰ δροσερὰ καὶ κόκκινα πρόσωπα τῶν νεαρῶν φυτευτῶν.

Μὰ εἶνε πολὺ φυσικὸν νὰ χαίρεται κανεὶς, ὅταν φυτεύῃ ἕνα δένδρον. Σὰς ἔτυχε ποτὲ νὰ φυτεύσετε κανένα καὶ

νὰ τὸ ἴδητε ὑστερ' ἀπὸ ὀλίγα χρόνια, διπλάσιον ἀπὸ τὸ ἀνάστημά σας, φουντωμένον, ἀνθισμένον, νὰ ρίπτῃ δλόγυρα τὴν εὐεργετικὴν του σκιάν καὶ τὴν γλυκεῖάν του εὐωδίαν; Ὅλα τὰ δένδρα εἶνε ὄραια καὶ ἀγαπητά. Ἄλλ' ἀσυγκρίτως ὄραιότερα καὶ ἀγαπητότερα διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐφύτευσεν ὁ ἴδιος. Νομίζει, ὅτι εἶνε ὁ δημιουργὸς τῶν καὶ τὰ δείχνει μετὰ ὑπερηφάνειαν: «Βλέπετε αὐτὸ τὸ δένδρον; Ἐγὼ τὸ ἐφύτευσα!» Δηλαδὴ: «Ἐγὼ τὸ ἔκαμα!» Πόσους ἠκούσα νὰ τὸ λέγουν καὶ νὰ καμαρώνουν, ὡς διὰ τὴν ὄραιότεραν πράξιν τῆς ζωῆς τῶν! Καὶ μετὰ τὸ δίκην τῶν. Ὅποιος φυτεύει δένδρον, κάμνει εὐεργέτημα.

Φαντάζομαι μετὰ πόσῃν στοργῇν θὰ περιβάλλουν τὸν πευκῶνα τοῦ λόφου τοῦ Φιλοπάππου, τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν ποὺ τὸν ἐφύτευσαν προχθὲς. Σὲ ὀλίγα χρόνια, θὰ δείχνουν τὰ δένδρα ἐκεῖνα, ποῦ θὰ πρασινίζουσιν ὄραια ἐκεῖ-πάνω, ἀνάμεσα εἰς τὰ ἀρχαῖα εἰρεῖνια, καὶ θὰ λέγουν: «Ἐμεῖς τὰ φυτέψαμε!» Καὶ καθένα θὰ γνωρίζῃ τὰ δένδρα ποὺ ἐφύτευσε μετὰ τὰ χέρια του, ὅτι τὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὰ ἄλλα, καὶ θὰ λέγῃ: «Αὐτὰ εἶνε δικὰ μου!»

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ δένδρα εἶνε αἰσθημα εὐγενὲς καὶ πολιτισμένον. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, τώρα μόλις ἤρχισαν νὰ τὴν αἰσθάνωνται οἱ ἄνθρωποι. Ἡ καταστροφή ἑνὸς δένδρου ἀκούεται μετὰ λύπην καὶ ἡ φύτευσις ἑνὸς ἄλλου μετὰ χαρὰν. Ἄλλοτε ἀδιαφοροῦσαν τελείως. Σήμερον θέλουν νὰ δενδροφυτεύσουν καὶ νὰ ναυαδασώσουν ὅλην τὴν περίεξ τῆς πόλεως χώραν. Διότι κατενοήθη πλέον, ὅτι τὸ δένδρον εἶνε ὁ ὠραιότερος καὶ ὁ ὑγιεινότερος στοιχισμός. Μία πόλις χωρὶς δενδροστοιχίας, χωρὶς πάρκα, χωρὶς δάση δλόγυρα, εἶνε σὰν γυμνὴ. Καὶ αἱ Ἀθῆναι μὰς εἶνε ἀκόμη γυμναί. Εἰς τὸ μέγα σχέδιον τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῶν, ἢ δενδροφυτεύσεις ἀποτελεῖ κεφάλαιον σημαντικόν. Παντοῦ λογαριάζουσιν νὰ φυτεύουσιν δένδρα. Ἡ Ἀδελφὴ Μεγαλειότης, ἢ Βασίλισσα Σοφία, ἢ ἐπονομασθεῖσα ἄλλοτε «πρασίνῃ πριγκίπισσα», πρωτοστατεῖ εἰς αὐτὴν τὴν κίνησιν. Μετὰ τὴν πρασίνην περιβολὴν ποὺ τῆς ἐτοιμάζουσιν, ἢ ὀψις τῆς πόλεως θὰ γίνῃ ὄραιότερα, μεγαλοπρεπεστέρα, ἀλλὰ καὶ τερπνοτέρα ἢ ζωὴ εἰς αὐτὴν καὶ υγιεστέρα. Ἡ σωτηρία αὐτῆ ἀνακαίνισις ἤρχισεν ἀπὸ τοὺς λόφους τοὺς περὶ τὴν Ἀκρόπολιν. Ὅλοι σιγά-σιγά θὰ πρασινίσουν. Καὶ προχθὲς, οἱ σκάουτ-μπόυς, οἱ νεαροὶ φυτευταί, ἔγειναν οἱ σκαπανεῖς—κυριολεκτικῶς,—μιάς μεγάλης προόδου.

Σὰς ἀπαίξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 72)

— Εἶνε τὰ ὠραιότερα τοῦ Παρισίου, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος. Τὸ περιδέραιό τῆς μοναχᾶ, ὄλο διαμάντι, ἀξίζει διακόσιες πενήντα χιλιάδες δραχμῆς.

— Ὁ χαλινός! ἐψιθύρισεν ὁ Ἐρβελίν.

— Πῶς; Τί εἶπες;
— Τίποτε, τίποτε.

Ἀπὸ μέσα τοῦ ὁ Ἐρβελίν ἦταν καταχαρούμενος. Δὲν τὸ εἶχε πιστεύσει οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι οἱ λησταὶ ἐσκόπευαν νὰ κλέψουν τὸν ἵππον. Καὶ τώρα εὐρίσκειτο — δὲν ἀμφέβαλλε γι' αὐτὸ — σὰ πραγματικὰ ἴχνη τοῦ σχε-

«Ὁ Πλόκ ἀπεφάσισε τὸν ἀφανισμό σου». (Σελ. 80, στ. β')

δίου τους: Ἡ συνωμοσία τῶν ληστῶν ἀπέδλεπε τὴν κλοπὴ τοῦ περιδεραιίου τῆς κομῆσσης Δε-Πλερβίλ. Ἡ ἀποκάλυψις αὐτῆ, εἶνε ἀλήθεια, ἦταν ἀρχὴ ἐπιτυχίας, ἀλλὰ μόνον ἀρχή. Ἴπρεπε τώρα νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴ τὴν κλοπὴ καί, ἂν ἦταν δυνατόν, νὰ συλλάβῃ τοὺς κλέπτας.

Νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κλοπὴ δὲν ἦταν ἀδύνατον. Θ' ἄρκοῦσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία. Ἀλλ' ἡ συμμορία Πλόκ ἦταν πάντοτε καλὰ πληροφορημένη γιὰ ὅλα. Τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, ποῦ θὰ ἐλαμβάνοντο ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, θὰ ἐγίνοντο ἀμέσως γνωστὰ ἔστους ληστὰς καὶ ἔτσι ἡ σύλληψις τους θὰ ἐματαιώνετο. Γι' αὐτὸ ὁ Ἐρβελίν ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ μόνος. Καὶ γρήγορα ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του.

Ἄν ὁ Ἐρρίκος Μακλού ἦταν τὸ πρότυπον τῶν ὑπηρετῶν, ὁ Ἐρβελίν ὅμως, ποῦ τὸν ἐγνώριζε ἀπὸ παιδί, ἤξευρε, ὅτι ἦταν ἀπλοῦχος, δεῖλος καὶ μὲ πνεῦμα ὀλίγον περιορισμένο. Ἐπλησίασε λοιπὸν καί, χαμηλώνων τὴν φωνή, εἶπε μυστηριωδῶς στὸ αὐτὶ τοῦ θαλαμηπόλου.

— Ἐρρίκο, πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἦλθα ἐδῶ σήμερα, ἀπλῶς γιὰ νὰ σὲ χαιρετήσω. Ὑπάρχει λόγος σπουδαιότερος. Δὲν τὸ ἐλησμόνησες βέβαια, ὅτι ὁ Πλόκ σοῦ κρατᾷ ἐχθρὰ ἀπὸ τὸ σύνταγμα, ἀπὸ τότε ποῦ τὸν κατήγγειλες, ὅτι ἐκλεψε τὸ ρολόγι σου.

— Αὐτὸς μοῦ τὸ ἐκλεψε!

— Μπορεῖ. Ἀλλὰ δὲν εὐρέθηκε καμμία ἀπόδειξις καὶ σοῦ τὸ προεῖπε, ὅτι θὰ σὲ ἐκδικηθῇ.

— Ὅλα εἶνε ἄξιος νὰ τὰ κάμῃ ὁ ἄθλιος, εἶπε φρικιῶν ὁ Ἐρρίκος.

— Ναί. Καὶ ἡ ἀστυνομία ἀπεκάλυψε γῆθες ἕνα μυστικόν, ποῦ σὲ ἀφορᾷ.

— Ὁ Πλόκ ἀπεφάσισε τὸν ἀφανισμό σου. Ἡ προσβολὴ θὰ γίνῃ ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν.

— Ἀλήθεια; ἔκαμεν ὁ Ἐρρίκος τρέμων σύσσωμος.

— Ἦλθα, γιὰ νὰ σὲ σώσω, ἐξηκολούθησεν ἀταράχως ὁ Ἐρβελίν. Πρέπει τέσσερες ἡμέρες νὰ ἐξαφανισθῆς, νὰ πᾶς στὴν πατρίδα.

— Ναί, ναί, ἀλλὰ πῶς νὰ φύγω;
— Ἄκουσε. Θὰ μὲ παρουσιάσῃς ἀπόψε στὸν κύριό σου. Θὰ πῆς, ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ σοῦ φέρνω τὴν εἰδησι, ὅτι ὁ πατέρας σου εἶνε βαρεῖα ἄρρωστος καὶ σὲ ζητεῖ. Θὰ ζητήσῃς τεσσάρων ἡμερῶν ἄδεια καὶ θὰ προτείνῃς νὰ σὲ ἀντικαταστήσω στὸ διάστημα αὐτό. Θὰ πῆς, ὅτι εἶμαι κι' ἐγὼ θαλαμηπόλος, ὅτι ἔρχομαι στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ βρῶ θέσι, καὶ ὅτι ἐγγυᾶσαι γιὰ μένα.

— Ναί, ναί, εἶπε ὁ Ἐρρίκος περιφροδός. Μὰ γιὰτί θέλεις νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃς;

— Μὰ γιὰ νὰ πιάσω τὸν Πλόκ. Ἡ ἐκείνους τῆς συμμορίας του, ποῦ θὰ ἔλθουν.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ παρουσίασις ἐγένετο. Ὁ κόμης Δε-Πλερβίλ, πρὸ τῆς ἐπειγούσης ἀνάγκης, ἔδωκε τὴν ἄδεια. Καὶ ὁ Ἐρβελίν τοῦ φάνηκε νέος ἀγαθός, ποῦ μποροῦσε ἀφοδὰ νὰ τὸν δεχθῇ, ἀφοῦ ἦταν ἐξάδελφος τοῦ Ἐρρίκου καὶ ὁ Ἐρρίκος ἐγγυᾶτο γι' αὐτόν.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ὁ Ἐρρίκος Μακλού ἔφυγε γιὰ τὴ Νοραμβίλλη ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὸν φόβο. Καὶ ὁ Ἐρβελίν ἐφόρεσε τὴ λευκὴ του ποδιά.

Μὲ τόση ἐπιτηδειότητα καὶ ἐνεργητικότητά ἄρχισε ὁ Ἐρβελίν τὸ νέον του ἔργον, ποῦ ἐνόμιζε, ὅτι ἄλλο δὲν εἶχε κάμῃ στὴ ζωὴ του.

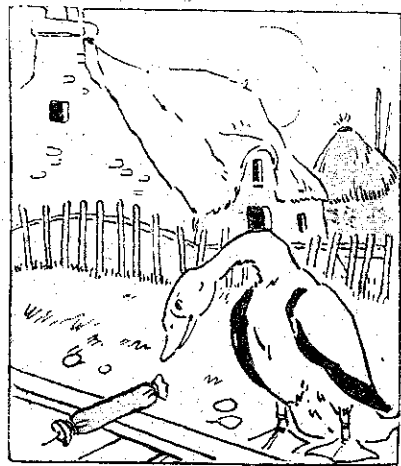
Τὴν ἐπαύριον ἐξήτασε, μὲ ἐπιφύλαξιν πάντοτε, ὅλες τῆς λεπτομέρειες τοῦ μεγάρου. Τὸ μεγαλοκρεπὲς κτίριον εἶχε μίαν πρόσψιν πρὸς τὴν ὁδὸν Ρυϊσδαέλ, ἔπου ἦταν ἡ μεγάλη αὐλὴ του μὲ τοὺς σταλοὺς καὶ τὰ ἀμαξοστάσια.

(Ἐπεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΧΗΝΑΣ

Α'

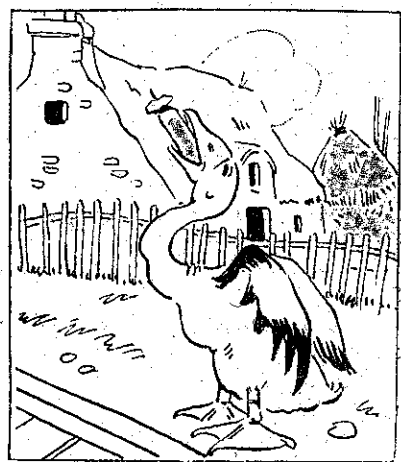
Ἦταν ἡ τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκριᾶς. Ἀλλὰ καὶ στὴ μικρὴ ἀκόμη πόλι, ἔπως καὶ στὴν πύδ μεγάλη, ἡ ἡμέρα αὐτὴ δὲν θὰ ἦταν ὅμοια γιὰ ὄλους ἡμέρα χαρᾶς, ἀναπαύσεως, δια-

«Νὰ ἔναις ὠραίος κόμματος!» (Σελ. 81, στ. γ')

σκεδάσεως. Ὅχι! Ἐνῶ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας των ἐγλενοῦσαν, οἱ τέσσερες μικροὶ ὑπηρέται τοῦ ξενοδοχείου Φ. Φ. Φ, τὰ μαριτόνια Νίκος, Τάκης, Μίμης καὶ Γεώργιος, ἦταν τὰ κακόμοιρα πνιγμένα στὴ δουλειά, «ἐνεκα ἡ συρροῆ πελάτων», ὅπως ἐλεγεν εἰς τὴν ιδιόρρυθμον γλῶσσάν του ὁ κύρ Μαθιός, ὁ ξενοδόχος.

Τὰ τέσσαρα ἐκεῖνα Φ τῆς ἐπιγρα-

«Ἀρπάξε τὸ βαρελότο καὶ τὸ κατάπιε» (Σελ. 81, στ. γ')

φῆς τοῦ ξενοδοχείου ἐσήμαιναν: «Φίλε, Φάγε, Φέρε, Φύγε». Ὁ δὲ κύρ Μαθιός ἠλπίζεν, ὅτι ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, πολλοὶ πάρα πολλοὶ φίλοι θὰ ἔτρωγαν στὸ ξενοδοχεῖό του, θὰ ἔφευγαν (δηλαδὴ θὰ ἐπλήρωναν) καὶ θὰ ἔφευγαν εὐχαριστημένοι. Ἔτσι τὰ τέσσαρα μαριτόνια οὔτε θὰ ἐμασκαρεύοντο, οὔτε

στὸ δημόσιο χορὸ θὰ ἐπήγαιναν, οὔτε ἔτ' ἀλογάνια, οὔτε στὸν κινηματογράφον, οὔτε κἂν θὰ ἔβγαιναν ἀπλῶς νὰ ἰδοῦν μασκαράδες. Δουλειά, ὄλο δουλειά! Ποτὲ ὁ κύρ Μαθιός δὲν εἶδε τόσοσ πελάτας, ὅσους τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη.

Τέλος πάντων, κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ἠσύχασαν λίγο. Καὶ ὅμως τὰ μαριτόνια δὲν ἤμποροῦσαν νὰ βγοῦν ἔξω καὶ ἦταν πολὺ λυπημένα... Μιὰ στιγμή μόνον ὁ ἀφεντικός τους τὰ λυπήθηκε, καὶ τοὺς ἐπέτρεψε νὰ παίξουν ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἀλλὰ ἔστην αὐτὴ τοῦ ξενοδοχείου.

Λοιπὸν, ὅταν οἱ τέσσερες μικροὶ ὑπηρέται εὐρέθησαν ἐλεύθεροι, δὲν ἤξεραν καὶ αὐτοὶ πῶς νὰ διασκεδάσουν τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα λεπτὰ τῆς ἐλευθερίας των.

— Ἀσχημο θὰ ἦταν νὰγοράσωμε καμμιὰ μάσκα; ἐπρότεινε ὁ Γεώργιος.

— Τί τῆς θέλομε τῆς μάσκες, εἶπε ὁ Νίκος; θὰ προτιμοῦσα ἕνα βαρελότο.

— Καλὴ ἰδέα! μπράβο! ἐφώναζεν ἐνθουσιασμένος ὁ Τάκης.

— Ναί, ἀλλὰ ποῦ θὰ βροῦμε; ρώτησε ὁ Μίμης.

— Οὐ, καὶ μὲνε! πάω κι' ἀγοράζω.

Καὶ μὲ ὄλες τὰς προφυλάξεις ποῦ ἐχρειάζοντο, γιὰ νὰ διαφύγῃ τὸ ἀγρυπνον βλέμμα τοῦ ξενοδόχου, ὁ Γεώργιος

βγήκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον. Ἀλλὰ χαζεύων ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἔχασε πολὺν πολύτιμον καιρὸ γιὰ ἕνα ὄρομο, ποῦ θὰ

«Ἦρχισε νὰ τὴν κυνηγῇ» (Σελ. 88, στ. γ')

μποροῦσε νὰ τὸν κάμῃ σὲ λίγα λεπτὰ γι' αὐτὸ, ὅταν ἐπέστρεψε στὰ Τέσσερα Φι, τὸ τέταρτον τῆς ἐλευθερίας εἶχε περάσῃ.

— Ἐμπρός! ἔλα! ἔκαμε ὁ Νίκος βιαστικός.

Ὁ Γεώργιος εἶχεν ἀγοράσῃ ἕνα μεγάλο βαρελότο καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ τὸ κτυπήσῃ, ὅταν ἀκούστηκε σὺν

μπόμπα ἢ φωνὴ τοῦ κύρ - Μαθιός: — Ἐλάτε γρήγορα μέσα, ἐφώναζε, τὴ δουλειά σας!

Κρίμα, δὲν εἶχαν τύχη! — Ἀχ! ἀναστράναξεν ὁ Γεώργιος, ὅς τ' ἀφίσωμε ἐδῶ, καὶ τὸ βράδυ, σὺν γυρίσωμε, τὸ πέρνομε.

Καὶ ὄλοι ἐπέστρεψαν στὸ ξενοδοχεῖο μὲ αὐτὴ τὴν ἰδέαν.

Β'

Ἀλλὰ ποτὲ μιὰ δυστυχία δὲν ἐρχεται μόνη.

Ἐνῶ τὰ τέσσερα παιδιὰ ἐπρόσεχαν, γύρω-γύρω στῆς κατασάρες τους, τὰ φαγητά, μιὰ χήνα ποῦ σεριανοῦσε στὴν αὐλὴ, εἶδε τὸ βαρελότο.

Καθέννας ξέρει, ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὸ λαίμαργο ζῶο ἀπὸ τὴν χήνα.

— Ὁ! ὦ! θὰ εἶπε βέβαια, νὰ ἕνας ὠραίος... κόμματος!

Καὶ χωρὶς πολλὰ λόγια, ἄρπαξε τὸ βαρελότο καὶ τὸ κατάπιε.

Πολὺ γρήγορα ὅμως ἐτιμωρήθη γιὰ τὴν λαίμαργίαν τῆς καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῆτε πῶς.

Τὸ βαρελότο δὲν τὴν ἐνοχλοῦσε διόλου! τὸ εἶχε δεχθῇ χωρὶς παράπονο τὸ γερὸ τῆς στομάχου...

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΕΚΤΑΚΤΟΣ (Παράφρασις)

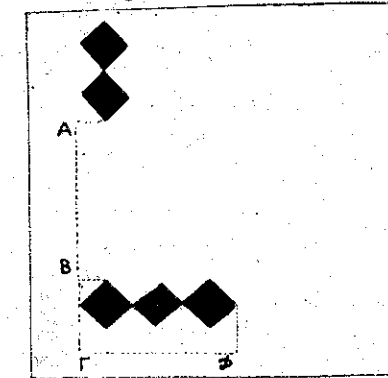
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον ἄνθος

Εἶνε ἔντομον αὐτὸ ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα; Εἶνε καμμία ἀράχνη ἐξωτικὴ; Ὅχι, ἀπλοῦστατα εἶνε ἄνθος, ἀπὸ τὰ σπανιώτερα ὄρχεο εἰδη, καὶ λέγεται «σκορπιός» ἐξ αἰτίας τοῦ σχήματός του.

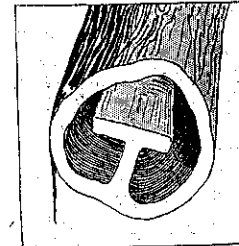
Ὀπτικὴ ἀπάτη

Ποῖα ἀπόστασις εἶνε μεγαλειτέρα,

ἢ AB ἢ ἡ ΓΑ; Βεβαίως, θὰ πῆτε ὄλοι, ἡ AB. Καὶ ὅμως, ἐὰν μετρήσετε τὰς δύο εὐθείας, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε ἀκριβῶς ἴσαι.

Ἀνεξήγητος ἰδιοτροπία

Ὁ κορμός αὐτὸς εἶνε κούφιος καὶ ἔχει μέσα ἐν εἶδος διαφράγματος εἰς σχῆμα T. Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν τοῦ περιέργου κορμοῦ ἐγένετο ἀπὸ φωτογραφίαν, τὸ δὲ δένδρον ἐκόπη ἐσχατῶς ἀπὸ ἕν δάσος τῆς Σουηδίας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α.) Παίγνιον Ἐστίαση ὑπὸ τῆς Ἀκανθυλλίδος

ON	ΣΚΟ	ΡΑ	ΡΟ	ΚΤΟ	ΚΑ
ΠΕΙ	Α	Α	Α	Α	ΠΕΙ
ΔΗ	ΝΑ	ΖΑΠ	ΣΤΕ	ΜΙ	ΟΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων δημοσίων κτιρίων τῶν Ἀθηνῶν.

β.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστίαση ὑπὸ τοῦ Λοξασμένου Ρήνου Charité—ordonnée, commence par—même.

Νὰ συμπληρωθῇ ἡ φράσις αὕτη.

Ἀήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (88, ἔδος Ἐδριπίδου); συνοδευὼν τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ, τὸ ἐπιπλέον θὰ ποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ Σου φύλλου

α.) Ὅμιλοι πρῶτος (ο-μῦλοι-π-ρ-ας). — β.) Γεώργιος, Κωνσταντῖνος, Δημοσθένης, Περικλῆς. — γ.) Pour un moine l'abbaye ne manque pas.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀναγνώσις τῆς συνδρομῆς του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΠΕΣΙΜΟ

Τό άραπάκι κάμνει λουτρό, ένα πλύσιμο μέσα εις μίαν λεκάνην με δύο οκάδες νερό μισολασπομένο. Τό τρίβει ή μάνα του μ' ένα κομματάκι σαπούνι, — έξαιρετική πολυτέλεια. — Δέν έκαμε κόπον να τό έκδύση ούδέ να τό στεγνώση: ήτο γυμνό και ό ήλιος τό έστέγνωσε. Τότε ή μάνα του έχρειάσθη τό υποκαμισάκι του, πού ήτο άπλωμένο εκει επάνω εις την στεγνη, εις μίαν στίβα κλαριών, και άνέβη να του τό φέρη. Πίσω τρέχει τό σοκολατένιο παιδάκι και άρχίζει ν' αναβαίνει τά ξυλάκια της κρεμαστής σκαλίτσας του.

Έδω θα πέση, εκει θα πέση, νάπο, έφθασε επάνω και π'ησε την τρεχάλα. Αίφνης γάνεται από τά μάτια μας, δέν τό βλέπομε πουνθενά. Άντ' αυτού ή άραπίνα, εις άπελπιστικήν στάσιν, φωνάζει, τραβή τό μαντύλι της.

Κάτω ή μάμη βγάξει τό άραπάκι μέσα εις τά δύο της χείρα ως άναποδογυρισμένο έντομο, και πύο μαύρο από κρίν.

Είχε πύση από τό άνοιγμα πού χρησιμεύει ως κλινοδόχος και ευρέθη κατ' ευθέαν εις τόν φούρνον μέσα.

Τίποτε δέν έπαθε... δέν υπάρχει φόβος να πάθουν αυτά τά παιδιά!

Και τώρα γέλια, και νέο πλύσιμο και άλλο ήλιασμα.

— Καλά πού δέν ειχε φορέση και τό καθαρό του πουκάμισο, — μās έλεγεν ή μάνα του.

Ανδιόμηνη Βαμβακιά

(Ζίφια)

ΕΥΓΕ!

Έπ'ηγα προχθές να επισκεφθώ την θείαν μου, μόνον και μόνον για ν' άκούσω τά χαριτωμένα λόγια του πενταετούς εξαδέλφου μου, ό όποιος είνε πολύ ζωηρός και πολύ φλύαρος, άναλόγως της ηλικίας του.

Διά να τόν πειράξωμεν λοιπόν, του άναφέραμεν για ένα άλλο παιδί, μεγάλο βεβαίως, πού παίζει μανδολίνο. «Κρίμα, του είπαμεν, να μη ξεύρης και συ άν εκεινο να παίζει τίποτε όργανο!» Και κείνος με ύφος σοβαρό, μās άπαντá: «Πώς θέλετε να παίζω, αφού δέν μου δίνετε τίποτε; μόνο με τά χεράκια μου;» — «Καλά τότε, του λέγει ή μαμά του, θα σου δώσω τό βράδυ τό μανδολίνο του μπαμπά σου, να διούμη τί θα μās παίξεις!»

«— Δόστε μου βέβαια, μα καλλίτερα ήθελα κιθάρα, και θα σάς παίζω έτσι ευμορφα...»

Όμιλούσαμεν άκόμη, όταν εκτύπησαν στην έξέπορτα, και μās ειδοποίησαν, ότι ήλθεν ό παπάς για ν' άγιαση. Κατεβήκαμεν λοιπόν όλοι κάτω, και τότε βλέπομε πεζακτόν και χαρούμενον τόν μικρούλην να προχωρη προς τόν παπάν, να του φιλή τό χέρι και να του λέγη: «Και έγω σάν μεγαλώσω θα γίνω παπάς σάν και σάς: μ' άρέσει πολύ.» — «Νά γίνης, του άπαντá ό παπάς, και τό χαϊδεύει. Έυγε, παιδί μου. Έυγε!»

“Όταν εμείναμεν μόνον, άκούω τόν μικρούλην να έρωτá μ' εκκλησιν: «Μαμά, ό παπάς μου ειπε Έυγε: μα πού να εύγω;!!!»

Σημεία της Ακροπόλεως

Η ΠΡΟΣΩΠΙΑ

Από προσωπίδες—διπλα ή μία 'στην άλλη, —κατωτέρα ή πρώτη—ή δεύτερη παληά, κάποτε—τέτοιες μέρες—είχαν βάσει εμπρός σε μίς προθήκης τά γυαλιά.

Κ' ή πρώτη—όμορφη, γυαλιστερή, ζωοματιμένη,

έστρεψε κ' ειπε—στη δική της τη λαλιά, 'στην άλλη—πούηταν άσχημη, ξεθωριασμένη κ' ειπε ή καινούρια προσωπίδα 'στην παληά:

«—Φύγε! Ποιος σ' έβαλε τραλή κοντά μ' εμένα; Η συντροφιά σου ή ταπεινή να με 'τρο- [πιόζει]»

Κ' ειπεν εκεινη: «Μεγαλώνει έσένα

«Η άσχημη κ' ή ταπεινή μου ή συντροφιά. Μά,—κι' όσο ή έμμορφιά σου κι' άν φαν- [τάζει]— δέν θάρε, παρά προσωπίδας εμμορφα.

Τέλλος Άγρας

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ήμουνα από τό πρωί στο κρεβάτι, και έσκεπτόμουνα πώς μπορούσα να περάσω καλλίτερα την ήμερα, όταν έπεσε στα μάτια μου ένας παλαιός Χάρτης της Έλλάδος, πού έτυχε να είνε κρεμασμένος άπέναντι στον τοίχο. Τόν εκτύταξα για πολλήν ώρα και σκεπτόμουνα. Πόσον εμεγάλωσε τώρα ή Έλλάς μας, αλλά για να μεγαλώσθ, πόσον αίμα χύθηκε και πόσα άνδρεια παλληκάρια χάθηκαν στο άνθος της ηλικίας των!

“Αλλά τί λέγω χάρηκαν; Χάνονται ποτε εκεινοι που τελειώνουν τη ζωή τους στην εκτέλεσι ενός ιερού σκοπού, μίς ευγενούς ιδέας; Άλλά δέν ετελείωσεν άκόμη τό έργον μας! Τότε μόνον θα τελειώση, όταν γίνη πθγαματικός ό χάρτης που όνειρευόμεθα, ό ίδιος όπως τόν όνειρευότηκε και τόν έσχεδιάσε ό Ρήγας Φεραίος...

Ναυτοπούλα

Η ΟΒΙΔΑ

Προχθές π'ηγα να επισκεφθώ μιά φίλη μου, πού ήλθ' άπ' την Χίο. “Ό,τι μάθημα μέσα στο σαλόνι, μου κτύπησε στο μάτι ένα βάζο μισοσκεπασμένο από χροσάνθεμα. «Καινούργιο βάζο; τώρα τό πήρατε; Μά τί παράξενο ποδνε! για να τό δώ από κοντά...» Μόλις τό παρατήρησα ξαφνιάσθηκα. «Δέ μου λές, χριστιανή μου, πώς είνε όβιδα! — Σάφια να την δης μόνη σου, μου λέει ή φίλη μου. — «Μά πού την ξετρυνώσατε;» — «Την φέραμ' άπ' την Χίο. Στα βουνά ειχε πολλές, οι χωρικοί της μαζεύανε και της πουλούσανε. Άγοράσαμε

μιά για ένθύμησι: είνε, βλέπεις, άπ' της τουρκικές όβιδες».

Τόσα βάζα στόλιζαν τό σαλόνι, μα κανένα δέν ειχε τό μεγαλειον της όβιδος. Αυτή ήταν λάφυρο. Έκεινη τη στιγμή μου φάνηκε τόσο ώραία! “Θάχη κι' αυτή την ιστορία της, μα ποιός την ξερεί. Άραγε ξεστόχησε ή εγκαταλείφθηκε από άνάνδρους στρατιώτας; Πόσο θάθελα ναχω κ' εγω μιά όβιδα, μα όχι άγορασμένη σάν της φίλης μου. Νά την έχω βρή έγω. Νάτον δικό μου εύρημα σε καμμία από της ευμορφες έξοχες της Σμύρνης μας. Παρηγοριέμαι με την έλπίδα πώς θάλθη εκεινη ή μέρα...

Δύναμις της Θελήσεως

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

“Η έργασία και ή επιμονή είνε τά κυριώτερα μυστικά της επιτυχίας, του πλούτου, και της ευτυχίας.

Θέλεις να μη κορεσθής από την ευτυχίαν σου;—εργάζου. Θέλεις να παρηγορηθής εις την δυστυχίαν σου;—εργάζου.

“Όσον ή οικονομία εξασφαλίζει την άνεξαρτησίαν, τόσον ή φυλαργυρία υποδουλώνει την ψυχήν.

Μη καταδέχεσαι ποτε να κακολογής άπόντα: προτιμότερον να τόν ύβρίσης κατά πρόσωπον.

“Εάν εργάζεσαι μάλλον διανοητικώς, μη λημονής ν' ασκής και τό σώμα σου. “Εάν εργάζεσαι με τούς μύς μάλλον, καλλιέργει και τό πνεύμα σου.

“Ο σεβόμενος εαυτόν και άφρωσιωμένος εις τά καθήκοντά του, ούδέποτε δύναται να παρεκτραπή ή να διαπράξη τι αντιβαίνον εις την ήθικην και την τιμήν.

(Εκ του Γαλλικού) *Άντ. Α. Παλιασάρος*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

“Η μικρά Πολυξένη εξήλθε με τόν μπαμπά της περίπατον. Έκει βλέπει ένα άμμάκι και λέει:

— Μπαμπά, να ένω μόνικο, αλλά έχει δυό άλογα.

“Εστάλη υπό της Μαρίας

“Ο Τέλλος Άγρας: — Γιατί, Φάον, τό σχολειό μας λέγεται Λύκειον;

“Ο Φάων: — Άμ τόσους λύκους πού έχει μέσα!

“Εστάλη υπό του Στρατηλάτου τών Έλλήνων

“Η μαμιά: — Τι κάνεις εκει, Λέλα; Βάζεις βραστό νερό στις κόττες;

“Η Λέλα: — Ναι μαμιά, θέλω να ιδω, άν ταυά ποδ θα γεννήσουν, θά είνε βρασμένα.

“Εστάλη υπό της Πηνυκκισσης τών Δολλαρίων

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Και τό παρόν φυλλάδιον, μολονότι φέρει ημερομηνίαν 8 Φεβρουαρίου, εκτυποϋται ένεκα της άπεργίας τών εργατών τυπογραφών, μόλις σήμερα, 28 Φεβρουαρίου. Άλλ' ή έργασία τώρα επισπεύδεται και ελλιζομεν, διι εντός δύο εβδομάδων θα έχουν εκτυπωθή όλα τά καθυστεροϋντα φυλλάδια, ώστε από της 15 Μαρτίου να εΐμεθα πλέον ενήμεροι.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 14000 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

αναβόλλονται κατ' ανάγκην διότι συνέβη εν άτύχημα: Αι άπαντήσεις, τās έποίας μου έστειλατε, *εχάθησαν*. Τās ειχα όλας εις ένα φάκελλον, ό έποιος, κατά την μετακίνησιν του Γραφείου της Συντάξεως από του μεσαιου εις τό άνω πάτωμα, κάπου άνεκατέθη, κάπου έφυλόγηθη, κατά λάθος, άντ' άλλου, και τώρα είνε πολύ δύσκολον να εύρεθί. Αι' αυτό θα σάς παρακαλέσω να λάβετε τόν κόπον να ξαναγράψετε και να μου ξαναστείτε τά διηγήματά σας.

“Επί της εκκλήσεως αυτής, ειμφορδν να λάβουν μέρος εις τόν Διαγωνισμόν και άλλοι, πού δέν ειχον λάβη.

Οι όροι εδημοσιεύθησαν εις την σελιδα 352 του 44ου φυλλαδιου του 1913. Δίδω νέαν προθεσίαν μέχρι τέλους Μαρτίου 1914.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

“Αθήναι, 38 οδός Ευριπίδου την 11ην Φεβρουαρίου 1914.

ΜΕΡΙΚΟΙ συνδρομηταί έχουν αυτήν την σχεδόν ως παράπονον: Διατί μόνον ή “Διάπλασις” καθυστερεί, ενώ αι άλλοι εφημερίδες καιτά περιοδικά εκδίδονται τακτικώς; Μόνον διά την Διάπλασιν λοιπόν εγενινεν ή άπεργία;—Εν πρώτοις, δέν είνε αληθές, ότι όλα τά περιοδικά εκηκολούθησαν να εκδίδονται και μετά την άπεργίαν. Πολλά ήναγκάσθησαν να σταματήσουν, όπως ή “Διάπλασις”. Και αυτά είνε όσα δέν ειχαν τυπογραφεία ιδικά των, ή κεφάλαια διά ναγοράσουν άμέσως εν τυπογραφείον και να εγκαταστήσουν ιδικούς των εργατάς με τούς όρους πού ήθελαν αυτοί. Καθώς γνωρίζετε όλοι, και ή Διάπλασις δέν είνε πλουσία. Τυπώνεται εις ξένον τυπογραφείον. Και άμα διεκοφεν αυτό, ένεκα της άπεργίας, τās έργασίας του, ήναγκάσθη και αυτή ναναβάλη την εκδοσίαν της. Πότε δέ ήμπαρεσε να την επαναλάβη; “Όταν ιδρούθη εν τυπογραφείον από αυτούς τους άπεργους τυπογράφους, οι όποιοι ένόικισαν στοιχειά και πιεστήρια, διά να εργάζονται διά λογαριασμόν των. Εις αυτό τό τυπογραφείον, προσωμινός, θα τυπώνεται τώρα ή Διάπλασις.—Άλλά προτίητερα, έφ' όσον δέν ειχεν ιδικόν της τυπογραφείον, ούτε τά μέσα ναγοράσει, της ήτο άπολύτως άδύνατον. Σημειώσατε δέ, ότι διά να τυπώνεται τώρα, πληρώνει πολύ περισσότερα τυπωτικά από πρίν. “Όσον διά τās εφημερίδας, ξευρετε ότι όλοι έχουν τά τυπογραφεία των, αι δέ περισσότερα στοιχειοθετούνται διά λνοικίας, της οποίας οι εργατάι δέν έκαμαν άπεργίαν.

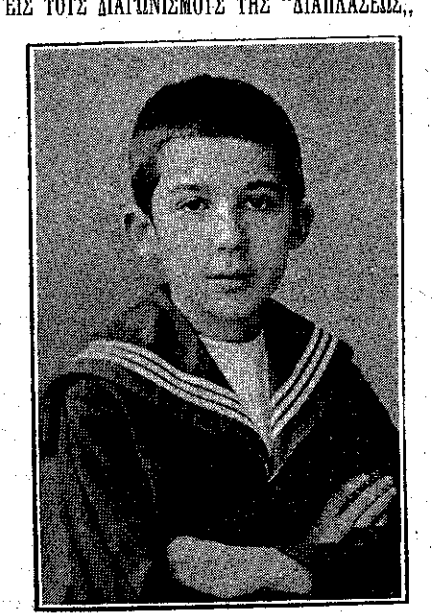
Δέν ξεύρω, *Τογγάνικο Βάλλε*, αν υπάρχη τέτοιο βιβλίον πού ζητάει. Πολύ καλά κάμνεις πού δέν άπελιπίξασαι, όσάκις σου άπορρίπτεται κνήν άπ' αυτά πού στέλλεις: διά

την Σελιδα. Άλλά γράφε μου όσον θέλεις συχνά και μη φοβόσαι πώς θα με ζαλιζής. “Η δουλειά μου είνε να... ζαλιζωμαι.

Πιθανόν, άνώνυμη Άγνωστε και ό “Νατ Πίγκερτον” να διδάσκη, όχι όμως, όρθογραφίαν. Και άπόδειξις ή επιστολή σου, ή έποία είνε γεμάτη λάθη. “Κρίμα, κρίμα, έχασα πάσαν εϊδέν... καιτι άναφέρων (καιτοι άναφέρων) καθώς, κακούργος, αποκλύει, μυθηστορήματα” και άλλα άμέτρητα. Σε συμβουλεύω λοιπόν, άντι του “Νατ Πίγκερτων”, να διαβάζης γραμματικήν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΩΑΝ. ΕΥΤΑΙΙΑΣ

εν Αθήναις
βραβευθείς υπό τό φευδώνυμον *Άνοιχομμάτης* εις τόν 137ον Διαγωνισμόν τών Λύσεων (Ίδε Διάπλασιν 1913, σελ. 493)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

“Εγυρίνονται: «Ηλιοβασιλευμα» της Γουμνιούδους Θαλάσσης (θαπαρεθί μόνον τό α' τετραστιχον ως περιττόν) — “Τό μάθημα” και “28 Μαρτίου” της Βαλκανικής Συμμαχίας — Διάφορα του Ταυαλιανού — “Η θάλασσα” του Κύματος — “Η προκίθησις” της Κυριακής Μελοσις — “Στη φυλακή” του Γεναιοφύγου Στρατηλάτου — Διάφορα του Πόδου της Ρόδου και της Πηνυκκισσης τών Δολλαρίων — “Ο άποχωρισμός” του Ελασθηίου Βεάου — “Αν” της Έλληνικής Αίγλης — Μικρά διάφορα, άνένδοτα ιστορικά, Η. Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

“Απορρίπτονται: “Απ' την περσινή άνοϊξιν” (κονόν' πολλά όμοια εδημοσιεύσα) — “Στη Φουρτόνια” (άτεχνη) — “Στόν Κινηματογράφον” (άτελής) — “Κακά παιδιά” (άκατάλληλον.)

παρτίτε να σημειώνετε όσας λύσεις μίς και της αυτής Άσκήσεως εδρίσκατε. Πολλάκις εις ένα Σχήμα, εις μίαν Άχροστιχίδα κτλ. ταϊριάζουν δυό και τρείς λέξεις. Να τās γράφετε όλας. — Σου έστειλα τά τετραδία και τό φυλλάδιον.

Κομφότατα τυπωμένο, με φιλούτσικα γράμματα εις μίαν ώραϊαν τρίπτυχον κάρταν με άνθη, — ένοσιται τι λέγω, άπ' αυτές που τασκίζονται εις τρία και άνογοκλείουν — μου έστάλη τό Καταστατικόν του έν “Ηρακλειώ Συλλόγου ή “Κρήτη”. Ίδου εδω μερικá άρθρα (και όλα δέν είνε πολλά, μόνον έπτά) πρós εδγηγίαν εκεινων πού θέλουν να κάμουν Συλλογον και μ' έρωτοδν:

1.—... Σκοπός του Συλλόγου είνε ή διάδοσις της Διαπλάσεως και ή συμμετοχή εις τό Δημόφισμα.

2.—“Ο Συλλόγος διοικείται υπό Προέδρου Γραμματέως, Ταμίου και δυό Συμβούλων.

3.—“Η συνδρομή άρίσθη εις λεπτά 50 κατά τριμηνίαν. “Ες μέλος γίνεται δεκτός πός συνδρομητής ή συνδρομητρια της “Διαπλάσεως” ως και πās άγοραστής αυτής.

4.—Πρός εδρυτέραν διάδοσιν της “Διαπλάσεως” διορίζονται εις διάφορα μέρη άντιπρόσωποι του Συλλόγου,

6.—“Τό Συμβούλιον θα διοργανώνη και λαχείον, εκ δέ τών έσόδων θα έγγραφώνται εις την “Διάπλασιν” άποροι.

Τό ώραϊον αυτό Καταστατικόν τό έχω άναρτήση εις τό Γραφεϊόν μου, και ειμφορδν να τό ιδούν όσοι θέλουν πρós εδγηγίαν των.

Τό γραμματάκι της φίλης μου Φάου της Αιγίνης τελειώνει έτσι: “Με πολλήν αγάπην, όσην σου ειχαν και οι γονεϊς μου, όταν ήσαν μικροί σάν και μένα”. Τί συγκινητικό!

Πατρις τών “Ηρώων,” τό γραμματάκι σου μ' εδχαρίστησε πολύ και ελλιζω να κρατήσης την υπόσχεσίαν σου και να μου γράψης τολάχιστον κάθε δεκαπέντε. Πού είνε ή φωτογραφία σου; Αι μικρά σου φίλαι την περιμένουν άνοπομόγως. “Όσον διά τό βραβείον, πρέπει να παραγγείλης τόμον της δραχμής, διότι ό 24ος είνε τών 2,50.

Με μεγάλην μου εδχαρίστησιν εδιδάσασαι και τās ώραϊας επιστολάς, πού μου έγραψον οι φίλοι μου: Παγκύπιος Πόθος, Πουπουλένια (να της ζήση ό νεογέννητος άνεψιός!) Αιδυμναίος, Βυζαντινός Αστίος, Κόμα (και τά συγχαρητήριά μου διά τό βραβείον) Ατρούμητο Ευζωνάκι, Θαλασομμάτα, Σκληρά Εϊμαρομνή, Ρεύμα του Βοσπόρου, Αστής της Έλευθερίας και Βαλκανική Συμμαχία. Τās παραγγελίας τών άνωτέρω εξετέλεσα, αλλά δέν έχω τόπον να τούς άπαντήσω εκτενώς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

“Εγυρίνονται: «Ηλιοβασιλευμα» της Γουμνιούδους Θαλάσσης (θαπαρεθί μόνον τό α' τετραστιχον ως περιττόν) — “Τό μάθημα” και “28 Μαρτίου” της Βαλκανικής Συμμαχίας — Διάφορα του Ταυαλιανού — “Η θάλασσα” του Κύματος — “Η προκίθησις” της Κυριακής Μελοσις — “Στη φυλακή” του Γεναιοφύγου Στρατηλάτου — Διάφορα του Πόδου της Ρόδου και της Πηνυκκισσης τών Δολλαρίων — “Ο άποχωρισμός” του Ελασθηίου Βεάου — “Αν” της Έλληνικής Αίγλης — Μικρά διάφορα, άνένδοτα ιστορικά, Η. Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

“Απορρίπτονται: “Απ' την περσινή άνοϊξιν” (κονόν' πολλά όμοια εδημοσιεύσα) — “Στη Φουρτόνια” (άτεχνη) — “Στόν Κινηματογράφον” (άτελής) — “Κακά παιδιά” (άκατάλληλον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: 'Ιππότης του Παρισιού, α. Φειδίας, α. (Σ. Κ.) Μαμαλοῦκος Μανδουγιάνος, α. (Δ. Δ.) Τρουποιάδου, α. (Α. Α.) 'Ελπίς τῶν Αυστηρῶν, κ. (Π. Ε.) Γλυκὴ 'Ονειρον, κ. (Α. Δ.) 'Ενώσις τῆς Κοήτης, κ. (Ν. Μ.) 'Ιὸς Ἄδρα, κ. (Μ. Κ.) Ναυτάκι τῆς Δέσφου, α. (Κ. Δ.) 'Αγία Σοφία, α. (Π. Ε.) 'Ονειροπόλος τῆς Δόξης, α. (Π. Ε.).

'Ανανώσεις ψευδωνύμων: Δευκὸν Χρυσάνθεμον, κ. 'Ονειρον τῆς Πραγματικότητος, κ. Νοσταλγοῦσα Χιοποῦλα, κ. Βασιλίσα τῆς Κέρκου, κ. 'Αγαπηγῆς τοῦ 'Εθνους, α. Πουλίκι Σένο, α. Ναυαρχος Μιαούλης, α. Βουλγαρομάχος 'Ελλάς, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: — ὁ 'Ασὴρ τῆς 'Ελευθερίας (0) μὲ Κρητικοπούλαν, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Ματωμένη Δόξα — τὸ 'Ελληρόπουλο τοῦ Αἴμιου (0) μὲ Βασιλείου τῶν Βουλγαροκτόνων Τσουκνιδῶν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν — ὁ 'Ιππότης τοῦ Παρισιῦ (0) μὲ Τέλλον 'Αρχαῶν, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Τσιγγάνικο Βάλκινον — ἡ Πουπουλένια (0) μὲ Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Τέλλον 'Αρχαῶν, 'Ενθουσιώδη Κυπριοπούλαν — ἡ Πασις τῶν 'Ηρώων (0) μὲ Μπαρουτοκαπναμένην Γαλανόλευκην, Μὴ μὲ ἰσοπένη, Δορελάϊ.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Νηοῦκι τῶν Γιαννίων (σοῦ ἐνέκρινε τὸ νέον ψευδώνυμον καὶ σ' ἐπαναβλέπω μὲ μεγάλην χαρὰν). Θράμβον τοῦ Δικαίου (τὸ πρόβλημά σου κατατάσσεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀλύτων· ποὺ νὰ φαντασθῆ κανεὶς τέτοιαν λύσιν!) 'Ασίδα τῆς 'Ελευθερίας (δὲν εἰσέβρω διατὶ τὸ κέρνον' ἀλλ' ἴσως εἶνε ἡ μόνη λογικὴ ἀξίωσις ποῦ προβάλλουν' Δόδορ Βύρωνα (ἔστειλε ἐκ νέου τὰ φυλλάδια ποῦ ἐχάθησαν) Γιγαντομάχον 'Ελληνα (καὶ αὐτὸ γίνεται) ἀθάνη νὰ εἶνε ἐντὸς τῆς προθεσμίας) Βουρὸ τῆς Μανωλιάσας (ἐλήφθησαν καὶ ἐνεκρίθησαν) Πεννὸν τῆς Διαπλάσεως (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. κ' ἐγὼ δὲν ἐπίστευσα ποτὲ ὅτι θὰ μάφισες σὺ ποῦ μὲ ἀγαπᾷς τόσο!) Σαυρ. Το. (κάλυμμα ἔστειλε) 'Αερόμυρον Σωφροάκιον (χάρτην λύσεων ἔστειλε) κάποτελέσματα εἰς τὸ προσεχές) Φουστειλλῶν (τετραδία καὶ χάρτην ἔστειλε) Θωμῶν Β. Κ. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ὄρατα καὶ κολακευτικὰ γράφεις) δυστυχῶς, τὸ ζήτημα τῆς πατρίδος σου δὲν ἐλύθη κατὰ τὰς εὐχὰς μου' ἀλλ' ἄς ἐλπίζωμεν...) Δέσπων Ρ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθίμα' δχι, δὲν παραπονοῦμαι' ἀρκεὶ ποῦ μ' ἐνθυμεῖσαι) Παν. Κ. Γ. (οὔτε συνδρομητῆς εἶσαι. οὔτε ψευδώνυμον ἔχεις ἐγκριμένον' ἐπομένως δὲν εἰμπορεῖς νὰ σταίλης διὰ τὴν Σ. Σ. Σ.) 'Ηλιὸν Φαινώτερον (ἐλήφθησαν ὄρατος ὁ βίος σου) Ναυτάκι τοῦ 'Αβέρωφ (ἔστειλε) 'Ελληνα τοῦ Κιλκίς (εὐχαριστῶ τοῦ ἔστειλε τοὺς 4 τόμους) Αἰολέα (δὲν τὸ ἐβρήκας! ἡ ἐρώτησις εἶνε λογοπικτικὴ) Βασιλίσα τῆς Κέρκου (ἔστειλε, ἀσπάζομαι καὶ τ' ἀδέλφια) Ἀσπὴν (θαῖδῆτε) 'Ελληρόπουλο τοῦ Αἴμιου (βεβαίως καὶ δύο ἀδέλφια ἤμποροῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν ἴδιον διαγωνισμὸν' ἀλλὰ καθέννας χωριστὰ ἔστειλε) 'Ιόλην (ἔστειλε) Βασιλικὴν Ν. Κ. (νὰ καταγίνεσαι, ἀλλὰ νὰ πάρης καὶ ψευδώνυμον) Κόμα τοῦ Θεομάκου (ἔστειλε ἐκ νέου) 'Αφο. Πέτρο. (ἔστειλε) Σιδηροῦν Προσωπίον (ναί) Νεράϊδα τοῦ Πηγεῖου (ἔστειλε) Δίναν τῆς Θελησεως (ἔστειλε ἐκ τρίτου) Ἀσπὴρον Θράκην, Ταυανλιάνον, 'Ελληρικὸν Μέλλον, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

103 Τρίγωνον
* * * * * = Ὀπωρικόν,
* * * * * = Πρόθεσις,
* * * * * = 'Ανόθος,
* * * * * = 'Αντωνυμία,
* * * * * = Σόμφωνον.

104 'Επιγραφή
Σ
Γ Ο Λ
Ι Φ Σ Γ Ο
Ν Ε Μ Σ Α Μ Ι
Κ Ο Α Ε Α Σ Υ Ο Τ Σ Ι
Ε Ν Η Ν Υ Σ Ο
Τ Σ Ι Η Μ
Ε Ε Χ

105 Τριπλή Μεσοστιχίς
'Εκ τῶν τριῶν μεσοῖων γραμμάτων ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων, τὰ πρῶτα ἀποτελοῦν διοικητικὴν διαίρεσιν τοῦ Κράτους, τὰ δευτέρα χώραν τῆς 'Ελλάδος καὶ τὰ τρίτα χρησίμου φυτῶν:

1, Γάλλος τραγικὸς συγγραφεὺς. 2, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 3, Στρατηγὸς Μακεδῶν. 4, 'Αντωνυμία. 5, 'Αρχαῖος 'Ελλην περιηγητῆς ἢ ἱστορικὸς.
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ 'Εν Τούτῳ Νικα.
106 Φωνηεντόλιπον
μικρ - γρ - σ - μλτ - λγν - κρ
'Εστᾶλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολεύκου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 142ος Διαγωνισμὸς Δύσεων Δεκεμβρίου-Μαρτίου
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας 'Απριλίου' ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).

98. Δεξίγραφος
Ζῶον κοινόν, ἀπὸ τὰ χρέσμα,
Μὲ μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ ἠνώθη
Καὶ παρευθεὶς θεὸς Αἰγύπτου
'Εφανερῶθη.
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ 'Ελλησποντοφύλακος

99. Συλλαβόγραφος
Κοντὰ-κοντὰ δύο σύμφωνα ἀν θέσης,
Κατὶ ἀθάνατο θάποτελέσης.
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

100. Στοχειόγραφος.
'Αποκαφαλίζεις
Νησι γνωστὸ,
Καὶ μὰς σχηματίζεις
Κατὶ Φηλό.
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ 'Ιστοῦ 'Αράχνης

101. Αἶνιγμα
'Αρχαῖος βασιλεὺς τὸ ἀρσενικὸ μου
Βασίλισσα πῶ ἀρχαία τὸ θηλυκὸ μου
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

102. Ψαρονόκιλλον
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ αναγινώσκονται κατὰ σειρὰν: Μούσα, κρᾶτος τῆς Εὐρώπης, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὀπωρικόν, ἄγριον ζῶον, 'Αθηναῖος τυράννος, βασιλεὺς τῶν Ἑθῶν, προφήτης, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

103 Τρίγωνον
* * * * * = Ὀπωρικόν,
* * * * * = Πρόθεσις,
* * * * * = 'Ανόθος,
* * * * * = 'Αντωνυμία,
* * * * * = Σόμφωνον.

104 'Επιγραφή
Σ
Γ Ο Λ
Ι Φ Σ Γ Ο
Ν Ε Μ Σ Α Μ Ι
Κ Ο Α Ε Α Σ Υ Ο Τ Σ Ι
Ε Ν Η Ν Υ Σ Ο
Τ Σ Ι Η Μ
Ε Ε Χ

105 Τριπλή Μεσοστιχίς
'Εκ τῶν τριῶν μεσοῖων γραμμάτων ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων, τὰ πρῶτα ἀποτελοῦν διοικητικὴν διαίρεσιν τοῦ Κράτους, τὰ δευτέρα χώραν τῆς 'Ελλάδος καὶ τὰ τρίτα χρησίμου φυτῶν:

1, Γάλλος τραγικὸς συγγραφεὺς. 2, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 3, Στρατηγὸς Μακεδῶν. 4, 'Αντωνυμία. 5, 'Αρχαῖος 'Ελλην περιηγητῆς ἢ ἱστορικὸς.
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ 'Εν Τούτῳ Νικα.
106 Φωνηεντόλιπον
μικρ - γρ - σ - μλτ - λγν - κρ
'Εστᾶλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολεύκου

107. Γρίφος
κορ
γ γ γ κορ κορ
ον γ' Ι α
γ γ γ κορ κορ
κορ
'Εστᾶλη ὑπὸ τῆς 'Ηρωϊκῆς Σάμου

ΔΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων τοῦ φύλλου 49
528. 'Αμφίων (ἀμφί, ὦν) — 529. Φιλοσόλος. — 530. 'Εκρ-Ρέζ.
531. Σ Β Η
Μ Γ Σ Π Τ Ρ
Σ Υ Ρ Ο Σ Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ
Σ Ο Σ Τ Ρ Ρ
Σ Υ Α Ο Σ
532. Ε Β Η
Σ Α Π
Π Τ Ρ
Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ
Τ Ρ Ρ
Υ Α Ο Σ
Ε Ω Σ

533-537. Διὰ τοῦ Σ: Σδρος, σῆτος, μέσος, Μήλος, μίος, — 538-539. 1, 'Ο Μιχάφας 2, 'Η ἡμίσιος τοῦ ἔνου — 540. Μ-ΠΘΜ-ΑΝΤ [Μη ἐπεθύμει ἀθάνατα] ΟΟΥ-ΕΙΟΥ [Χρόνου φεῖδου] (ΜΟναχον, ΠΟΛος, ΘΥμος, ΜΕρόπη, Διομήδης, ΝΟτος, ΤΥρταίος)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 7ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ίδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 73)

ΑΘΗΝΩΝ: Μπέλλα Ανκούδη, Νικ. Σ. Κουτσουβέλης (6, 7), Ρηγγίνα Ν. 'Αλιβιζάτου, Κων. Ν. 'Αλιβιζάτος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: 'Αντ. Κ. Ρίσιος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ.Γ. Διαπάσης (6, 7).
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Βασ. Ν. Βοσνιάκος (6), 'Αγαμ. Α. Δαλέγκας.
ΙΘΑΚΗΣ: Θεοδ. Α. Κουβαράς.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Στρατηλάτης τῶν 'Ελλήνων.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Π. Ι. Δημητριάδου.
ΚΥΑΘΙΝΩΝ: Αλολεῖς.
ΚΩΝΣΤ) ΠΟΛΕΩΣ: Χρυσάλλης (6).
ΔΕΥΚΩΣΙΑΣ: Γ. Χ. Γεωργιάδης (5).
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου (6, 7), Φουσανελάς.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Χ. 'Αγγελομάτης.
ΣΥΡΟΥ: 'Αριστοτέλης Δ. Σαντόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεωργ. Βλ. Νικολής.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθήθη ὁ ἐν Κορινθῷ ΠΑΥΛΟΣ Ι. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεργάφη εἰς τὴν Διάπλασιν διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ τῆς Μαρτίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913, ἐρυθρὰ μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εὐρίσκονται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας καὶ στέλλονται ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας φρ. 1,75.

Εὐρίσκονται ἐπίσης καὶ τῶν τόμων τοῦ 1910, 1911, καὶ 1912 καλύμματα πρὸς φρ. 1,75 ἕκαστον.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλλιπὴ τὸν τόμον τοῦ 1913 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοὺς λείπουν, ἀποστέλλοντας μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1913, ὄλγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ αὐθιγὰν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀηρησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Περίοδος Β' - Τόμος 21ος, Ἐν Ἀθήναις, 15 Φεβρουαρίου 1914, Ἔτος 36ον - Ἀριθ. 11

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 'ΛΟΥΛΟΥ,'
Πυγμαλῶ εἰς τὸ πλοῖον

«Φωτιά!.. Φωτιά!.. Φωτιά!..»
'Η πένθιμος, ἡ φοβερά, ἡ ἀποτρόπαιος αὐτὴ κραυγὴ, — πρὸ πάντων ἔταν ἀκούεται ἐντὸς πλοίου ἐν μέσῳ πελάγει, — ἀντήχησεν ἐντὸς τοῦ «Λουλού», σαρανταοκτὼ ὥρας μετὰ τὰ συμβάντα τὰ ὁποῖα διηγήθημεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον. 'Όταν τὴν ἤκουσεν, ὁ κ. Ρισανῖλ δὲν ἐξεπλάγη διόλου διὰ τὸ νέον τοῦτο δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἐπεσφράγισε τὰς ἀποκαλύψεις ποῦ τοῦ εἶχε κάμη ὁ Τζούλης.
— 'Ω, τοὺς κακούργους, ἐφώνησε.
'Ωρμίστησαν νὰ μὰς καταστρέψουν.
Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἦτο

«Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡσυχῶς ὁ γραμματεὺς ἔξερρόγη πυγμαλῶ». (Σελ. 86, στ. α')

δεινὴ, τρομερὰ ἡ θέσις τοῦ δυστυχῆ αὐτοῦ ἀναπήρου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐμπέση εἰς χεῖρας κακούργων καὶ ἦτο ἐντελῶς ἀνίκανος ν' ἀμυνθῆ.

'Ωρμίσησεν εἰς τὸ τηλέφωνον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνωθεν τῆς κλίνης του, καὶ ἤρχισε νὰ κωδωνίζῃ μανιωδῶς. 'Αλλὰ δὲν ἦλθε κανεὶς.

Τότε ὁ δυστυχῆς ἐσύρθη μὲ τὰ χέρια, καὶ μὲ πολὺν κόπον ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς μηχανικῆς τῆσιον πολυθρόνας, ἡ ὁποία εὐρίσκειτο πλησίον τῆς κλίνης του. Καὶ ἀμέσως ἔκαμε νὰ τὴν κινήσῃ, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον του καὶ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

'Αλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐδούλευσε τὸν μοχλόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἔθετεν εἰς κίνησιν, ἡ πολυθρόνα δὲν ἔκαμεν οὔτε βήμα. Οἱ συμπτυκτωτῆρες τῆς ηλεκτρικῆς μηχανῆς εἶχον ἐκνευθῆ...

Τότε ὁ παραλυτικὸς ἐνόησεν ὅτι: ἦτο χαμένος, καὶ ἐνῶ αἱ κραυγαὶ «Φωτιά!.. Φωτιά!..» ἀντήχον ὀλονὲν πολυπληθέστεραι, ἐνῶ τὰ ἐσπευσμένα βήματα τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος ἤκουοντο εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους, ἐκεῖνος ἔμμεν ἐκεῖ, κλεισμένος εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ἀνίσχυρος, καὶ ἀπὸ τὸν τρόμον του ὡς τρελλός.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ δυστυχῆς ἐδωδιμοπῶλῃς μετενόησε πικρὰ διὰ τὴν γελοῖαν ματαιοδοξίαν, ἡ ὁποία τὸν ὤθησε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀσυλλογίστως ἐκεῖνο τὸ ταξεῖδι ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους.

— Τί' ἀνόητος ποῦ εἶμαι! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, δαγκάνων τοὺς γρόνθους σου ἔταν εἶνε κανένας σακάτης, δὲν ἐπιχειρεῖ τέτοια πράγματα καὶ δὲν πάει γυρεῦωντας περιπετεῖας. 'Ενόμιζα, ὅτι τὰ χρήματα ἤμποροῦσαν νάντικαταστήσουν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὰ πόδια ποῦ μοῦ λείπουν' καὶ ἔμωσ νά, αὐτὰ τὰ χρήματα εἶνε ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς μας... Καὶ ὁ Λουλού μου; 'Ω Θεέ μου, ποῦ εἶνε ὁ Λουλού μου;

— Τί' ἀνόητος ποῦ εἶμαι! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, δαγκάνων τοὺς γρόνθους σου ἔταν εἶνε κανένας σακάτης, δὲν ἐπιχειρεῖ τέτοια πράγματα καὶ δὲν πάει γυρεῦωντας περιπετεῖας. 'Ενόμιζα, ὅτι τὰ χρήματα ἤμποροῦσαν νάντικαταστήσουν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὰ πόδια ποῦ μοῦ λείπουν' καὶ ἔμωσ νά, αὐτὰ τὰ χρήματα εἶνε ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς μας... Καὶ ὁ Λουλού μου; 'Ω Θεέ μου, ποῦ εἶνε ὁ Λουλού μου;

Κακούργοι ἱκανοὶ δι' ὅλα
'Ας ἀφίσωμεν τὸν δυστυχῆ εἰς τὴν ἀγωνίαν του, καὶ ἄς διηγηθῶμεν τώρα τί συνέβη εἰς τὸ πλοῖον, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Τζούλης ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου του, ἀποκομίζων

«Ἐσπρωξε τὴν πολυθρόναν πρὸς τὴν θύραν» (Σελ. 87, στ. α')

— Φωτιά!.. Φωτιά!.. ἐξηκολοῦθον νὰ φωνάζουν ἀπέξω, ἀκόμη πλησιέστερα εἰς τὴν καμπίνα του.

Τοῦ ἤρχετο τρέλλα ὅταν ἐσυλλογίζετο τὴν γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του, ποῦ τοὺς εἶχεν ἐκθέσει τόσο ἀνοήτως εἰς τοιοῦτους κινδύνους. Τί τοὺς εἶχαν κάμει καὶ τί ἐπερίμεναν αὐτοὶ οἱ λησταί, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τὸν εὕρουν καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ τοὺς δώσῃ τὰ χρήματά του;..

'Ω, αὐτὰ τὰ χρήματα! 'Εάν δὲν ἐχρειάζοντο παρὰ μόνον αὐτὰ, διὰ νὰ σωθοῦν, προθύμως θὰ τοὺς τὰ ἐδίδεν ὅλα, φθάνει νὰ μὴ τὸν ἀφίαναν νὰ φηθῆ ὀλομόναχος μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τῆς καμπίνας του...

Κακούργοι ἱκανοὶ δι' ὅλα
'Ας ἀφίσωμεν τὸν δυστυχῆ εἰς τὴν ἀγωνίαν του, καὶ ἄς διηγηθῶμεν τώρα τί συνέβη εἰς τὸ πλοῖον, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Τζούλης ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου του, ἀποκομίζων